

Arrest

nr. 157 953 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 november 2015.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat GELDHOF loco advocaat J. DURNEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 17.636 van 24 oktober 2008 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en de situatie in Nepal niet langer van die aard was dat er sprake kon zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag uitdrukkelijk aangeeft geen vrees te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Nepal. Integendeel, zij stelde dat zij vorig jaar zelf naar Nepal wilde terugkeren maar dat dit niet mogelijk was omdat de Nepalese ambassade in België geen reisdocumenten aflevert voor haar in België geboren zoon omdat zij geen identiteitsdocumenten van zijn vader kan voorleggen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een

vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De in het verzoekschrift ontwikkelende argumentatie dat haar partner Y.R.G. niet de vader van haar kind is, maar wel M.G.G. die van Buthaanse origine is, is niet meer dan een blote bewering dat verzoekster op geen enkele manier weet te onderbouwen aan de hand van concrete en objectieve elementen. Het attest uitgaande van de Nepalese ambassade in België stelt enkel dat zij bij gebrek aan de vereiste identiteitsdocumenten van de vader, geen reisdocument kan verlenen. Dit attest toont in geen geval aan dat haar partner Y.R.G. de vader van haar kind niet zou zijn en dat haar zoon geen identiteits- en reisdocument kan krijgen bij het voorleggen van diens geldig Nepalees identiteits- en reisdocument.

Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de bewering als zou zij een alleenstaande moeder zijn met een buitenechtelijk kind waarvan de vader de Nepalese nationaliteit niet bezit en dat zij omwille hiervan gediscrimineerd en vervolgd zou worden. De verwijzing van verzoekster naar Nepalese wetgeving betreffende buitenechtelijke kinderen waarvan de vader de Nepalese nationaliteit niet bezit, is te dezen dan ook niet dienstig. De bijgebrachte informatie aangaande de algemene situatie in Nepal, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 november 2015, voert verzoekende partij aan dat zij in België bevallen is van een kind. Zij vervolgt dat de vader van het kind intussen verdwenen is en zij niets kan aantonen over de vader. Als gevolg zal haar kind slachtoffer worden van feitelijke en wettelijke discriminatie. Verzoekende partij stelt nog dat haar zoon evenmin kan beschikken over documenten en de beschikking daar niet op in gaat. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat zij een naturalisatieprocedure heeft ingediend om voor haar zoon de Belgische nationaliteit te krijgen.

Verzoekende partij oppert dat de vader van haar kind intussen is verdwenen en dat zij niets kan aantonen over de vader, doch zij gaat niet in het minst in op de vaststelling in de beschikking dat zij de in haar verzoekschrift gevoerde argumentatie dat niet haar partner Y.G. de vader van haar kind zou zijn, doch wel een zekere M.G.G. welke van Buthaanse origine zou zijn, niet met concrete en objectieve elementen aannemelijk of geloofwaardig maakt. Aan die blote bewering kan derhalve geen geloof worden gehecht. Verzoekende partij licht ter terechtzitting overigens niet toe op wie zij doelt wanneer zij over de vader van haar kind spreekt, en ze ontkracht, noch weerlegt hoe dan ook de vaststelling dat haar blote bewering dat niet Y.G. de vader van haar kind is niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Uit de gegevens in het administratief dossier (map 'documenten buiten de asielprocedure') blijkt dat verzoekende partij en haar partner Y.G. op 2 juli 2010 een regularisatieaanvraag hebben ingediend in het kader waarvan zij meermaals uitdrukkelijk aangaven dat zij de ouders zijn van G.A., op 11 februari 2009 te Leuven geboren. Verzoekende partij haar partner Y.G. identificeerde zichzelf uitdrukkelijk als de vader van A.G. en het administratief dossier bevat een kopie van het Nepalees paspoort van Y.G. Gelet op die kopie van het Nepalees paspoort van Y.G. gaat verzoekende partij haar stelling dat zij totaal niets kan aantonen over de vader van haar kind niet geheel op.

Het geboorte-attest geeft verzoekende partij aan als moeder. Zo uit de e-mail van de Nepalese ambassade aan verzoekende partij haar advocaat blijkt dat je voor het bekomen van de Nepalese nationaliteit het bewijs van de Nepalese nationaliteit van beide ouders moet leveren, hetgeen hier dus ontbreekt, wijst de Raad er op dat de aangehaalde problematiek problemen zijn van louter administratieve aard die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteren. Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag zelf uitdrukkelijk aangaf geen vrees te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Nepal.

Het feit dat blijkens verzoekende partij haar verklaringen een naturalisatieprocedure werd ingediend om voor haar zoon de Belgische nationaliteit te krijgen, staat los van en heeft geen betrekking op verzoekende partij haar asielprocedure.

1.5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

1.6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS